

[Statsministeren.]

svars- og civilforsvarsområdet; her har det høje ting et særligt ansvar, som må tages med i betragtning.

Spørgsmålet om selve fuldmagtsbegrebet er rejst af såvel det ærede medlem hr. Vagn Bro som af det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzow og flere andre. Jeg er bange for, at man ikke kan finde en anden form. Om man kan anskueliggøre enkelte bestemmelser yderligere, tør jeg ikke sige. Det ville jo i hvert fald være svært at afvise, hvis der anføres saglige synspunkter derfor eller betragtninger, som gør, at man måtte forsøge herpå. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at selve lovens karakter af en fuldmagtslovgivning er en nødvendighed. Når man tager et punkt som § 6, må det være den pågældende minister, der finder ud af, hvilke embedsmænd af hans samlede kreds af medarbejdere der i en given situation skal være til rådighed, hvis det tilfælde skulle indtræde, at hans administrationsområde skal varetages fra et andet sted end dér, hvor kontorerne befinder sig. I det tilfælde må han have en beføjelse til at foretage den udvælgelse, den udpegning, som er nødvendig.

Det behøver ikke at være skjult for det høje ting, at visse forberedelser naturligvis er truffet og må være truffet, hvis man ikke skal være udsat for angreb for manglende forberedelser; men videregående muligheder må tages i betragtning, og jeg tror, at en beføjelse her vil være absolut nødvendig. Vi kan jo drøfte dette nærmere i udvalget.

Det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzow ønskede navnlig § 6 udformet langt mere konkret. Jeg ved ikke, om det vil være forstandigt at gøre det, men jeg afviser ikke en diskussion herom. Jeg ved ikke, om det vil være klogt af os at indlade os på en sådan vidtgående lovgivningmæssig fastlæggelse, men som sagt, vi kan se på det og på, om der kan findes en i forhold til det ærede medlems synspunkter mere imødekommende formulering end den, der her er tale om.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann fremsatte også en række betragtninger og tog forbehold over for § 4 og § 5, og navnlig var det for det ærede medlem erstatningsparagraffen, som påkaldte interessen, samt

forholdet mellem borgerne og staten i § 4. Jeg tilsiger naturligvis også her velvillighed til en saglig forhandling.

Jeg anser denne sag for at være et anliggende, som må løses på bred basis og i det høje ting, ellers må den ligge, og jeg anser forholdet for at være det, at ingen af os kan forsvare at lade sagen ligge. Altså må vi finde den løsning, vi nu engang kan enes om, og som vi i fællesskab mener kan dække. Ud fra disse forudsætninger går jeg med stor glæde fuldstændig fordomsfri til forhandlingerne i det udvalg, som måtte blive nedsat.

Fuglsang: Den højtærede statsminister benyttede min lille tale til at anstille visse betragtninger over mit partis forhold til forsvaret sammenlignet med det ærede medlem hr. Aksel Larsens. For mit partis vedkommende kan jeg sige, at vi hele tiden, også i praksis, har været modstandere af den militærpolitik, der følges i øjeblikket under førerskab af NATO og som medlem af NATO, og vi har vist det så sent som ved behandlingen af dette års finanslov ved at stemme imod finansloven med særlig henvisning til de militærudgifter, der er indeholdt i den.

Lad det nu være, hvad det er. Min stilning til dette forslag er dikteret af noget helt andet. Jeg finder, at en sådan fuldmagtslovgivning for ministrene og de forskellige udvalg, som er nævnt, for det første er farlig og for det andet må være stridende mod selve grundloven. For mig at se skal der i hvert fald en meget fin fortolkning til af § 23, som jeg tillader mig at citere:

„I særdeles påtrængende tilfælde kan kongen, når folketinget ikke kan samles, udstede foreløbige love, der dog ikke må stride mod grundloven og altid straks efter folketingets sammentræden skal forelægges dette til godkendelse eller forkastelse.“

Der skal som sagt en meget fin fortolkning af denne paragraf til for at underbygge det foreliggende lovforslag. Derfor mener jeg, det er meget stærkt udtrykt, når man ikke alene giver lov til at planlægge de nævnte foranstaltninger, men allerede i fredstid giver lov til at træffe de praktiske foranstaltninger til deres gennemførelse. Jeg